

1934-1935. Institut Escola.

1935. Lliga Catalana.

1935. Federació de Joves Cristians de Manresa.

...

2.3 El lapse de la guerra civil i la postguerra

Una sèrie de factors impedeixen la realització de les colònies en aquest període: les mateixes activitats bèl·liques; la desaparició, conseqüència de la victòria del franquisme, de moltes institucions organitzadores de colònies, i amb elles, aquestes activitats; la repressió, l'exili o l'ostracisme que sofriren els principals pedagogs i mestres animadors de les colònies. El dia 9 de maig de 1940 va sortir una ordre signada pel ministre de governació establint que cap Ajuntament ni Diputació podia fer colònies escolars i que, en endavant, les consignacions, que per aquest projecte tenien en pressupost, les entreguessin al Frente de Juventudes. L'any 1967 l'Ajuntament de Barcelona donava al Frente de Juventudes una quantitat superior als quatre milions de pessetes.

Els primers anys de la postguerra, els únics que pogueren organitzar colònies (campamentos) són les Organizaciones Juveniles de FET i JONS amb un canvi molt substancial: la finalitat ideològica esdevé més important en detriment de la finalitat pedagògica.

3. CONCLUSIÓ

En un principi les colònies nasqueren com una activitat preventiva i terapèutica de la salut dels infants, de seguida, però, es veié les possibilitats educatives que aquest mitjà ofería per als infants. L'equilibri entre aquestes dues finalitats, o el predomini d'una sobre l'altra, és el que marcarà les diferents concepcions que es donaren en les colònies. Així podem veure com en l'obra de l'Ajuntament de Barcelona, aquest realitzà unes activitats en les quals hi predominava la finalitat higiènica i sanitària (banys de mar, colònies permanents i especials) i unes altres en les quals predominava la finalitat pedagògica (les colònies, podriem dir, normals).

Finalment s'ha d'indicar el caire benèfic i assistencial en el qual es mogueren molts organitzadors de colònies, els quals havien de recórrer a subscripcions per a recollir els diners necessaris per la seva colònia. Aquests hagueren de suplir el que no es feia des de les entitats i organitzacions oficials i públiques.

SOBRE LA CONSOLIDACIÓ DE L'ENSENYAMENT PRIVAT A MALLORCA DURANT EL PRIMER QUART DEL SEGLE XX

Gabriel Janer Manila

Els primers anys del segle XX varen promoure arreu de l'Estat espanyol la represa d'una vella pugna: la lluita pel control de l'educació. Una lluita acarnissada entre dues forces antagòniques que no es resignaven a claudicar: entre les velles estructures arcaiques i l'esperit progressista, liberal i renovador.

Aquestes dues forces es polaritzaren, just encetat el segle, i projectaren les seves hostilitats en un plet duríssim entre l'Església i l'Estat. Entre una Església profundament arrelada en el passat, temorega i insegura, i un Estat tímidament disposat a la renovació. De fet, emperò, el problema venia d'enrera. De les lluites ideològiques que al llarg del segle XIX havien marcat bona part de les controvèrsies educatives. És precís tenir en compte que la Revolució de 1868 havia imposat, al costat d'altres llibertats, la de l'ensenyament, i aquest reconeixement quedaria marcat en la Constitució de 1876. Però durant el darrer quart del segle XIX havia tingut lloc una lluita dialèctica acompanyada de discussions al Congrés i de decrets, un cop per reforçar els privilegis de l'ensenyament religiós, d'altres per retallar-los.

La llei de 1857 disposava que el Govern, amb l'autorització a les Institucions religioses per obrir col·legis, tant si eren de primer com de segon ensenyament, dispensava els seus caps tant com els professors dels títols necessaris que exigia la mateixa llei a l'article 150. Evidentment, aquest privilegi fou suprimit el 1868; emperò l'any 1879 els religiosos tornaren de bell nou a les seves escoles. I un decret de 1892 dispensava novament dels títols als religiosos dedicats a l'ensenyament dins els seus propis col·legis. El Conde de Romanones exclamà el 1902 al Senat, tot fent referència a aquesta situació, que portar un hàbit eclesiàstic servia de certificat d'aptitud¹.

I la pugna acabà per desembocar en un desacord absolut entre l'Església i els liberals. Desacord que es convertí ben prest en un debat públic. En el combat pel control de l'educació per part de l'Estat, encarat amb una Església que no acaba de resignar-se a perdre el seu monopoli.

L'arribada dels liberals al poder havia promogut agitació, incidents i trastorns. Hi havia hagut desordres i processons, tumultes i desgavells. Romanones era nomenat ministre d'Instrucció Pública el 6 de març de l'any 1901 i substituïa en el càrrec al conservador García Alix. De fet, es tractava d'un ministeri creat de fresc, per reial decret del 18 d'abril de l'any 1900. Abans, l'administració dels quefers educatius havia pelegrinat pels ministeris de Governació, de Gràcia i Justícia i de Foment. I d'aquest Ministeri s'esperava el definitiu impuls a la reforma educativa, una reforma que s'anava reclamant des de feia anys i panys i que potser ara havia trobat el seu moment propici.

És cert que el segle XIX s'havia perdut en discussions i debats i hom havia arribat al segle XX sense que cap govern s'encaràs seriosament amb el problema de l'ensenyament. R. Altamira escrivia el 1912: «A las puertas del siglo XX ningún gobierno había afrontado seriamente el problema de la enseñanza, no había llegado todavía a la categoría de una cuestión nacional»².

Certament, ningú no se n'havia ocupat amb la determinació de resoldre el problema. Hi havia poques escoles; els mestres eren pocs i mal retribuïts, molt sovint els nins abandonaven els estudis per acudir a la feina. Davant aquesta situació, no és estrany que els percentatges d'analfabetisme fossin catastròfics. A les Illes, segons un treball de Miquel Porcel i Riera³, el percentatge d'analfabets era l'any 1900 del 77% de la població, mentre el percentatge global de l'Estat espanyol no arribava al 70%. Aquesta diferència cal cercar-la bàsicament en la situació d'abandó, encara més greu que a la resta de l'Estat, en què es trobava l'educació pública, immersa, com ja va observar el 1904 Rafel Ballester, en el raquitisme dels establiments oficials⁴. Allunyades de la capital de l'Estat, les escoles públiques de la «provincia de las Baleares» continuaven en la més absoluta esterilitat, profundament marcades per l'abandonament i la desídia.

L'arribada dels liberals al poder coincideix amb la voluntat, compartida majoritàriament, de regeneració. Hom encara conserva ben fresc dins la memòria el record del desastre de 1898 i el començament del segle coincideix amb una sensació general de què es fa necessari girar els ulls vers els problemes educatius. L'educació, potser, és la principal responsable de tant de desastre. Per això, el segle s'obria amb l'esperança de la reforma, amb l'expectativa de guanyar la regeneració pels camins de la instrucció i de l'educació; pels camins del control i de la supervisió per part de l'Estat.

Els liberals consideren que la primera passa per a la reforma és l'absoluta centralització. Un control rigorós per part del Govern sobre tot l'aparell educatiu, tant públic com privat. «Una de las grandes preocupaciones de los liberales era la reforma de la enseñanza primaria. La condición necesaria para un mejoramiento cualquiera de esa forma de instrucción era, a su juicio, una centralización cada vez más acusada, y que permitiese el control, por el Estado, del personal y de los edificios escolares»⁵. Emperò aquest afany de control estatal sobre un ensenyament privat monopolitzat bàsicament per l'Església catòlica havia de desembocar forçadament en una sèrie de tensions i d'hostilitats, agreujades per les notícies que arriben de França i de Portugal. La mateixa Ivonne Turin ha escrit pel que fa a aquesta por de l'Església: «La llegada al poder de los liberales en una época en que las relaciones entre la Iglesia y el Estado eran especialmente ásperas, parece que hizo temer a la Iglesia española el desarrollo de corrientes similares de este lado de los Pirineos»⁶.

El control de l'Estat suposava, de fet, retallar els privilegis de l'ensenyament privat que podia rebre —segons el decret 18-8-1885— subvencions de l'Estat, els col·legis quedaven exclosos de la inspecció, els ensenyants no necessitaven cap títol, etc.⁷

Però la por a les reformes i les notícies que arriben de més enllà de les fronteres vindran a atiar el foc de les hostilitats. Els bisbes acullen els religiosos estrangers que arriben exiliats i els que procedeixen de les antigues colònies. L'emigració eclesiàstica francesa és particularment nombrosa, àdhuc abans de la llei de Combes, del 7 de juliol de 1904, que abolia en el territori francès l'ensenyament que impartien les congregacions religioses.

La intenció que sigui l'Estat el qui ha de controlar l'educació i la defensa a ultrança dels privilegis davant el temor que la política liberal prengui l'exemple de França, conduirà l'Església a una campanya oberta contra la política liberal. Una campanya orquestrada a força d'escrits a la premsa més integrista, de processons i de congressos. El Padre A. Manjón defensarà en el Congrés de Santiago, el 1902, el dret i la llibertat dels pares de família i el bisbe de Palència, don Enrique Almazar, senador per l'arxidiòcesi de Burgos, acabarà per dir en una reunió del Senat: «No es suficiente que el Estado liberal no monopolice la enseñanza; hay que asegurarse, además, que quien pretenda educar a los escolares lo haga siguiendo los preceptos del Derecho Divino, por estar en la vía de la conquista de la verdad»⁸.

En la línia de la política centralitzadora del govern liberal i amb la pretensió d'exercir un control més eficaç sobre l'educació, cal situar el Reial Decret de l'1 de juliol de 1902⁹. Però en realitat, allò que Romanones ve a recordar a les Congregacions religioses és que el control per part de l'Estat no pot considerar-se una novetat en sentit estricte, sinó que ja existia regulada en decrets i ordres anteriors, que no s'havien complert amb normaltat i que totes aquelles lleis que intentaven establir d'alguna manera aquest control, tampoc no s'han complert: «Urge... que de alguna manera se advierta como el Ministerio de Instrucción Pública y Bellas Artes no limita su esfera de acción al estrecho círculo de la enseñanza oficial, sino que atiende, como es obligado, a la enseñanza no oficial, que no reviste menos importancia que aquella»¹⁰. Més endavant, insisteix en el tema de la manca de titulació: «Imposible parece que en España esté prohibido y hasta constituya un delito penado en las leyes el ejercicio de la profesión de Abogado, de Farmacéutico y aún otras de secundaria importancia, sin poseer el título suficiente para ello, mientras se permite ejercer la función social más elevada y compleja, la más delicada y difícil de todas, como es la enseñanza, la educación de las generaciones futuras a personas que de ninguna forma ni manera ostensible han probado conocimientos ni aptitudes para llenar tan alta misión. Como si se pudiera enseñar sin saber; como si la enseñanza no tuviese una técnica especialísima; como si la pedagogía no constituyera hoy una de las ciencias principales para el desarrollo y progreso de la cultura humana; como si al Estado les pudiera ser indiferente el que la juventud esté bien o mal instruída, posea mucha o poca cultura»¹¹.

I per tant, és necessari que els centres d'ensenyament privat estiguin «sujetos a una reglamentación y a una inspección tan escrupulosas por lo menos como la que se ejerce sobre cualquier empresa o establecimiento industrial»¹². Cal observar amb molta atenció aquestes paraules, car apareix, potser per primera vegada en la història el concepte d'empresa aplicat als col·legis religiosos. Més endavant, l'article 16, dins l'apartat referit explícitament als empresaris i directors, afegeix: «Es empresario de un establecimiento de enseñanza no oficial la persona, Sociedad o Corporación a quien se haya concedido autorización para fundarlo»¹³.

Aquest concepte d'empresa educativa aplicat a l'ensenyament privat, majoritàriament dominat per les

congregacions religioses, és una idea d'origen liberal que sorgeix tot just iniciat el segle XX i que probablement incideix a l'hora de crear aquell clima d'intranquil·litat i d'agitació. A pesar de tot, el decret és certament moderat i respectuós, però terminant pel que fa a l'hora de reclamar per a l'Estat el dret de control, tant a nivell d'inspecció dels locals com de titulació dels ensenyants i precisa detalladament la documentació que hauran de presentar tant els centres de nova creació com «los actuales establecimientos no oficiales, debidos a fundaciones y obras piadosas»¹⁴.

De fet, i aquest em sembla un dels punts més arriscats, el decret condiciona a la titulació qualsevol tipus de subvenció econòmica: «Los establecimientos de enseñanza primaria no podran recibir subvención del Estado, la Provincia o el Municipio si sus Directores o Maestros no poseen el título que acredite su capacidad»¹⁵.

Pel que fa a l'illa de Mallorca, he pogut consultar a l'Arxiu de la Delegació del ME la documentació que presentaren els col·legis que ja existien i els de nova creació durant els primers vint-i-cinc anys d'aquest segle, bona part dels quals coincideixen amb el pontificat del bisbe Pere-Joan Campins i Barceló (1898-1915), un període de temps que cal situar històricament en un ampli procés de conquesta —potser hauríem de dir de reconquesta— de la societat per part d'una Església que ha arribat a comprendre que l'educació «és un instrument important, una carta que es podia jugar al servei d'aquesta reconquesta»¹⁶. La citada documentació comprèn una sèrie de dades ben importants a l'hora d'estudiar la realitat educativa dels centres privats: la instància amb el nom del responsable jurídicament, la seva titulació i el certificat de bona conducta, el reglament del centre, matèries i nivells que s'imparteixen, textos utilitzats i la metodologia aplicada, el material didàctic del que disposa, certificat d'inspecció de l'edifici i plànol, quadre de professors, certificat que el centre compleix les condicions higièniques determinades per la Reial Ordre del 20 de juny de 1902, distribució del temps, certificat d'inscripció de la congregació religiosa titular en el registre civil, etc.

COL·LEGIS D'ENSENYAMENT PRIVAT LEGALITZATS A MALLORCA ENTRE 1901-1925¹⁷

Any	Nom del col·legi	Classe d'alumnes	Lloc
1901	Sagrat Cor	femení	Ciutat (So N'Espanyolet)
1902	C. de la Puresa de M. Stma. Alfons M. de Ligorí	femení masculí	Ciutat C. dels Oms, 96 Ciutat C. General Barceló, 42
1904	Col·legi de Primera Enseny. C. de la Puresa de M. Stma. Ntra. Sra. de la Consolació Ntra. Sra. de la Consolació Ntra. Sra. de la Consolació Ntra. Sra. del Carme Sant Vicent de Paúl Sant Francesc C. Obreres de Sant Josep Sant Vicent de Paúl Sant Vicent de Paúl Sant Vicent de Paúl Sant Vicent de Paúl Sant Vicent de Paúl	masculí femení femení femení femení femení femení femení femení femení femení femení femení femení femení	Ciutat (Sant Jordi) Valldemosa Ciutat (Ets Hostalets) Ciutat (Son Sardina) Ciutat (Es Molinar) Sóller Vilafranca Valldemosa Ciutat C. Campana, 9 Ciutat (El Terreno) Ciutat (Son Rapinya) Ciutat (Establiments) Ciutat (Sa Vileta)
1906	Sant Vicent de Paúl Sant Vicent de Paúl C. Ntra. Sra. de Lourdes* Escola Bella* Escola Elemental Completa* Sant Francesc	femení femení femení masculí femení femení	Ciutat (Coll d'en Rabassa) Ciutat (La Soledat) Ciutat Pla. Sant Antoni, 68 Ciutat Sant Jaume, 7 Sóller Inca
1908	Sant Francesc C. del Sagrat Cor*	femení femení	Son Servera Ciutat (Sa Indioteria)
1910	Ntra. Sra. de la Consolació Sant Joan B. de La Salle Sant Vicent de Paúl Ntra. Sra. de la Providència Sant Vicent de Paúl Patronat Obrer	femení masculí femení femení femení masculí	Ciutat (Sa Indioteria) Ciutat C. de la Concepció, 19 Ciutat (Son Roca) Ciutat C. Capuxines, 33 Ciutat C. Moral, 12 ciutat
1911	Pàrvuls de St. V. de Paúl Ntra. Sra. de la Consolació Sant Alonso	femení masculí masculí	Sóller Ciutat C. de Sant Gaietà Ciutat C. de les Escoles, 3
1912	Associació d'escoles Catòlico-obreres de Sant Josep	i femení	Ciutat Es Born, 94
1916	C. Ursulí per a Srtes.* Ntra. Sra. de la Consolació Germans Carmelites	femení femení masculí	Ciutat C. de Zavellà, 14 Pont d'Inca Ciutat (Santa Catalina)

1921	C. Evangèlic de Sta. Catalina	masculí	Ciutat C. Murillo, 42
	Sant Josep	masculí	Ciutat P. de St. Matgí, 27
1922	Cervantes	masculí	Ciutat Rambla, 74
	Acadèmia Madariaga		Inca
1923	C. de les Trinitàries	femení	Ciutat C. de Verí, 7
	Ntra. Sra. de l'Esperança	femení	Ciutat C. de St. Jaume, 38
	C. de Sant Josep	femení	Ciutat C. Bayarte, 6
	Associació d'escoles Catòlico-obreres de Sant Josep	masculí	Ciutat Plaça de L'Olivar
	Associació d'escoles Catòlico-obreres de Sant Josep	i femení	Ciutat C. dels Oms, 81
	Associació d'escoles Catòlico-obreres de Sant Josep (nocturna)	masculí	Ciutat C. dels Oms, 85
	Associació d'escoles Catòlico-obreres de Sant Josep	i femení	Ciutat (Ets Hostalets)
	C. de la Puresa de M. Stma.	masculí i	Establiments
	Immaculada Concepció*	femení	Ciutat Olivera, 5
	Escola de Nins	masculí	Pòrtol
	C. dels Sagrats Cors	femení	Andratx
	Esc. de pàrvuls del nin Jesús		
	C. dels Sagrats Cors	femení	Ciutat Seminari, 15
	C. de la Immaculada*	femení	Pollença
	Sant Vicent de Paül	femení	Ciutat (Santa Catalina)
	Escola parroquial de Sant Bartomeu (adults)		Port de Pollença
	C. de la Sta. Família*	masculí	Sóller
	Escola parroquial nocturna de Sta. Eulàlia	femení	Manacor
	C. de Nines		Ciutat C. Ballester, 52
	C. dels Sagrats Cors	femení	Ciutat C. des Moliners
	Estudis Generals	femení	Llucmajor
	Jardins de la Puresa	masculí	Ciutat Concepció, 106
	Col·legi Lul·lià*		Ciutat C. de Sant Pere, 17
	St. Estanislau de Kostka*	masculí	Ciutat (Santa Catalina)
	Escola de So N'Espanyolet	masculí	Ciutat (Santa Catalina)
	Escola de Son Rapinya*	femení	Ciutat (So N'Espanyolet)
	C. de la Puresa de M. Stma.	masculí	Ciutat (Son Rapinya)
	Ntra. Sra. del Perpetu Socors*	femení	Ciutat (Son Serra)
	Escola Catòlica Alemanya*		Ciutat
	Acadèmia R. Llull*	femení	Ciutat
	C. St. Jaume	femení	Ciutat Bisbe Maura, 2
	C. St. Miquel	masculí	Pont d'Inca
	C. de Sant Josep	masculí	Llucmajor
	C. St. Lluís Gonçaga*	masculí	Manacor
	C. de D. Gabriel Sureda*	masculí	Algaida
	C. Privat de Porreres*	masculí	Ciutat C. des Vent
	C. de S'Aranjassa*	masculí	Porreres
	C. dels Sagrats Cors	masculí	Ciutat (S'Aranjassa)
1925	C. dels Sagrats Cors	masculí	Campos
	Esc. parroquial d'Establiments	femení	Pollença
	Esc. parroquial de Bunyola	femení	Ciutat (Establiments)
		masculí	Bunyola
		masculí	

Els col·legis marcats amb un asterisc (*) són col·legis regits per seglars.

No és aquest el lloc d'analitzar detalladament la pràctica didàctica dels col·legis privats al començament del segle XX. De la lectura dels reglaments i dels plans d'estudi se'n desprenen una sèrie de conclusions interessants pel que fa al coneixement d'una realitat educativa i d'una praxi escolar que ha dominat l'educació mallorquina dels anys posteriors fins al nostre temps, en definitiva fins al darrer quart d'aquest segle. Estic convençut que la llista que he oferit no és rigorosament completa. Encara n'hi falten. El desordre de l'Arxiu on he treballat no m'ha permès trobar altres expedients. De totes formes, els col·legis que hi manquen no són nombrosos. Tampoc no hi figura una

bona part de les escoles que les congregacions religioses tenien obertes a molts de pobles. I això em fa pensar que aquell decret de Romanones no degué aplicar-se d'una forma absoluta i les congregacions devien anar legalitzant els seus col·legis bonament, a mesura que anaven obtenint els títols acadèmics necessaris. De totes formes, i aquí crec que radica un dels problemes essencials sorgits del decret: Ens trobam amb un text legal que obliga els religiosos a legalitzar-se i els exigeix una titulació que, en el cas de Mallorca, no tenen en una gran majoria. Per altra banda, l'Estat no pot oferir una alternativa degut a la situació precària i d'abandonament en què es troba l'ensenyament oficial. I encara més, si tenim en compte que una gran part de les escoles religioses estan dedicades a l'educació de la dona. Un estat catastròfic que l'Església aprofita.

De totes formes, el decret de Romanones significà un toc d'alerta per a l'ensenyament privat. I es produí la reacció. Les institucions religioses s'encallaren en una pràctica pedagògica caduca i rutinària, car les poques excepcions moderadament renovadores no tenen un pes específic i foren quasi sempre un crit dramàtic en el desert. Una pràctica pedagògica rutinària quant a la metodologia, autoritària i paternalista. Han après la lliçó i han comprès el poder de l'escola, la força de l'educació en el procés de conservació i de salvaguarda. De totes formes, una vegada aconseguit el control de l'escola privada per part de l'Estat, començarà la lluita de l'Església per orientar el sentit d'aquest control: El combat d'exigir subvencions, de reclamar privilegis i el reconeixement dels serveis prestats a l'escola privada com si fossin oficials.

Ciutat de Mallorca, setembre de 1980

NOTES

1. Veg. IVONNE TURIN, *La educación y la escuela en España de 1874 a 1902*, Aguilar, Madrid, 1967, pàg. 97.
2. R. ALTAMIRA, «Problemas urgentes de la Primera Enseñanza en España», BILE, 30 de juny de 1912, núm. 627, pàg. 166.
3. Veg. *La Almudaina* del 9 de juliol de 1904.
4. R. BALLESTER, *Bosquejo histórico sobre la Instrucción Pública en Mallorca*, Palma, 1904.
5. IVONNE TURIN, Op. cit., pàg. 310.
6. *Ibidem*, pàg. 319.
7. Veg. «Escuela pública / privada», en *Cuadernos de Pedagogía*, núm. 9, setembre de 1975, pàg. 11.
8. Veg. «Diario del Senado», 13 de juliol de 1904, *Cuadernos de Pedagogía*, juny de 1975.
9. Veg. Gaceta del 2 de juliol de 1902, també, al *Boletín Oficial de la provincia de las Baleares*, núm. 5.536, del 8 de juliol de 1902.
10. *Ibidem*. (de la part expositiva)
11. *Ibidem*. (de la part expositiva)
12. *Ibidem*. (de la part expositiva)
13. *Ibidem*. Artl. 16.
14. *Ibidem*. Artl. 29.
15. *Ibidem*. Artl. 12.
16. Veg. GABRIEL JANER MANILA i BERNAT SUREDA GARCÍA, «La lluita pel control de l'educació», dins *L'educació a Mallorca (Aproximació històrica)*, Edit. Moll, Ciutat de Mallorca, 1977.
17. Segons la documentació que he pogut examinar a l'Arxiu de la Delegació del ME de les Illes Balears.